RAY BRADBURY

Dandelion Wine

WITH AN INTRODUCTION BY THE AUTHOR

Ray Bradbury

ERTELENEN AŞK

Öykü - Bilimkurgu

Yeşilkentteki yaz okuluna Ann Tayloրın öğretmen olarak atandığı haftaydı. Genç kadın yirmi dördünden henüz gün almıştı o yaz... Bob Spauldingsse bıyıkları bile terlememiş on dörtlük bir delikanlıydı.

Aradan bunca yıl geçtikten sonra bile herkes hatırlıyor, Ann Tayloru. Öğrencilerin sabah gelirken ona vermek için kır çiçekleri topladıkları, elmalar, portakallar getirdikleri, karatahtayı pırıl pırıl etmek için yarıştıkları, coğrafya dersinin haritalarını asabilmek için saç başa sille tokat dövüştükleri bir kadındı. Batmak için onun eve dönmesini beklerdi güneş... Son gölge oyunlarını onun yüzünde oynardı. Temmuz sıcağına yürek ferahlatan bir serinlik, kış soğuna insanın iliklerini ısıtan bir sıcaklık verirdi sanki... İnsanlar ne zaman bir değişiklik isteseler, Ann Tayloru karşılarında bulurlardı. Gittiği, duyduğu yerden öylesine farklılaşırdı ki, hemen göze batıverirdi . İsteseniz de kaçıramazdınız onu gözden...

Bob Spauldingsse hazan yaprakları için Fareli Köyün Kavalcısıydı sanki. Yalnız olmak için yaratılmıştı. Ağaç tepelerinde uğuldayan rüzgarın arasından sesi gelir, bir kestane ağacının altında dünyayı yüreğinden dışlamış olarak saatlerce oturur, kitaplarının üstünde cirit atan karıncalara aldırmadan kitabını okur, babaannesinin evinin terasında tek başına bir satranç tahtasıyla oyalandığı çok olurdu. Değil, yaşıtlarıyla, kimseyle birlikte göremezdiniz onu...

Okul odasının kapısından adımını ilk attığı andan itibaren öğrenciler ilgiyle izlemişlerdi Ann Tayloru... Genç kadın karatahtaya ilerleyip adını yazdığında çıt çıkmamış kıl kıpırdatmamışlardı.

Adım Ann Taylor demişti genç kadın, Yeni öğretmeninizim.

Genç kadının cıvıl cıvıl hayat dolu sesi duyulduğunda, okulun çatısı uçmuş, pırıl pırıl yaz güneşi içeriyi doldurmuştu sanki... Ağaçlara tünemek, cıvıl cıvıl koro halinde ötüşmek için kuşlar sanki o anı seçmişlerdi...

Bob Spaulding de kapı açılmadan önce hazırladığı balgamı ağzında tutmuş, gezindirmiş, Ann Taylor'u yarım saat dinledikten sonra ses çıkarmamaya özen göstererek sırsının altına bırakmıştı. Dersler bitip de bütün öteki öğrenciler gittikten sonra elinde bir kova ve bezle gelmiş, sırasının yanma çökmüş, kuru balgamı silmeye koyulmuştu.

Kürsüde oturan Ann Taylor, biraz şaşkın, basını kaldırıp hayretle Bob'a bakmıştı. "Ne oluyor?" diye sormuştu, bir yandan yoklama kağıtlarını toplarken...

"Yer biraz kirli de onu temizliyorum" demişti Bob, işine ara vermeden...

"Biliyorum" demişti Ann Taylor. "Ama, bu işi yapacak odacılar var. Yapmak istediğine emin misin?"

Biraz tereddüt geçirmişti Bob, o zaman... Tedirgin bir ses tonuyla, "Herhalde sizden izin istemeliydim. Hata mı ettim yoksa?" diye mırıldanmıştı.

"Haydi, bu seferlik izin vermiş olalım" demişti Ann Taylor, yürekleri ısıtan gülümsemesiyle...

Ondan sonra Bob Spaulding ateş parçası gibiydi. Fırtına hızıyla yerleri bitirdikten sonra kara tahtaları tamamlamış, tebeşirleri özenle yerlerine yerleştirmiş, tozlu silecekleri de pencerenin önünde temizlemişti.

İş bittikten sonra, "Senin adın Bob Spaulding değil mi ?" diye sormuştu Ann Taylor...

"Evet".

"Yardımların için teşekkür ederim Bob".

"Her gün size yardım edebilir miyim ?"

"Başkalarına da fırsat bıraksam daha iyi olmaz mı ?"

"Başkaları önemli değil... Her gün bu işi ben yapmak isterim".

"Ehh öyleyse" demişti Ann Taylor, "Birkaç gün deneyelim seni... Bakalım becerebilecek misin".

Yine de gitmemişti Bob... Kapının yanında duraklamıştı.

"Artık eve gitsen iyi olacak" demişti Ann Taylor...

"İyi geceler" demişti Bob... Gölge gibi kapıdan süzülmüş, ağır ağır evinin yolunu tutmuştu.

Ann Taylor'un yaz okuluna öğretmen olarak atandığı ilk günün ertesiydi. Genç kadın kaldığı pansiyondan çıkıp okula gitmeye hazırlanırken, kapıda Bob Spaulding'le karşılaşmıştı.

"İşte, ben geldim demişti Bob... "Tahmin etmiştim demişti genç kadın..."

Birlikte yürümeye başlamışlardı okula doğru...

"Kitaplarınızı taşımamıza yardım edebilir miyim ?" diye sormuştu Bob...

"Teşekkür ederim Bob" demişti kadın, kitaplarının bir bölümünü ona uzatırken...

"Önemi yok" diye mırıldanmıştı delikanlı...

Birkaç dakika tek söz bile söylemeden yan yana yürümüşlerdi. Genç kadın bir süre sonra yan gözle süzmeye başlamıştı onu... Hareketlerinde çok rahattı delikanlı... Yüzünden derin bir mutluluk okunuyordu. Genç kadın söylenecek bir şey varsa, ilk sözü delikanlının etmesi için susmuştu. Ama, Bob çıt bile çıkarmamıştı. Okulun önüne geldiklerinde kitapları genç kadına uzatmış. "Sizi burada yalnız bıraksam iyi olur" demişti, "öteki öğrenciler yanlış anlayabilirler".

"Neredeyse ben bile yanlış anlayacağım" diye mırıldanmıştı Ann Taylor...

"Ama, nasıl olur ?" demişti Bob, "Biz iyi birer arkadaşız. Hepsi o kadar..."

Birden bir şeyler söylemek istemiş. hatta "Bob" diye söze bile başlamıştı genç kadın... Sonra da sözlerini yanda kesmişti.

"Evet efendim" demişti Bob...

"Boş ver. önemli değil" demişti genç kadın.ı Yürüyüp uzaklaşırken de, Bob'un arkasından "Derste mutlaka bulunacağım" diye seslendiğini duymuştu.

Evet, Bob her gün derste, okuldan sonra da derslikteydi. Ann Taylor yoklama kağıtlarını sıraya koyup sınav kağıtlarını okurken, ıslak bir bezle kara tahtaları siler, silgilerin tebeşir tozlarını temizler, coğrafya dersinin haritalarını özenli biçimde rulo haline getirip sınıfın köşesindeki yerlerine koyardı. Tek söz bile etmezdi bütün bunları yaparken...

Son zilin çaldığı dörtten sonra sınav kağıtlarının üstünde gezinen kalemin cızırtısı. ıslak bezin kara tahta üstündeki hışırtısı, tebeşir tozlarını temizlemek için birbirlerine vurulan silgilerin hafif ve tok tıkırtısı dışında tek ses bile duyulmazdı koca odada... Beşe kadar sürdüğü bile olurdu bu sessizliğin... Ann Tayloı başım kağıtlardan kaldırdığında, Bob Spaulding'i işlerini bitirmiş. sınıfın en arka sırasında yeni emirlerini bekler durumda bulurdu.

"Ehh... Eve gitme zamanı geldi artık" derdi Ann Taylor...

"Evet efendim" demekle yetinirdi Bob,.. Hemen yerinden fırlar, genç kadının palto ve şapkasını getirir, kadın odadan çıktıktan sonra da kapıyı kilitlerdi. Okul bahçesinde çoğu kez in-cini top oynar bulurlardı çıktıklarında...

Havadan sudan konuşurlardı, ağır ağır evlerine yürürken...

"Büyüyünce ne olacaksın Bob ?"

"Yazar..."

"Kararlısın demek... Ama, unutma ki yazar olmak kolay iş değil... Çok uğraşmak gerek..."

"Biliyorum. Ama şansımı deneyeceğim. Çok okuyorum".

"Okuldan sonra yapacak işin yok mu. Bob ?"

"Nasıl yani?"

"Hayır... Bütün arkadaşların yapacak bir işler buluyorlar, ama, sen oturup sınıfı temizliyorsun. Bunca yorulmana üzülüyorum".

"Sevdiğim için yapıyorum bunu... Bana kimse sevmediğim bir işi zorla yaptıramaz".

"Yine de yazık sana..."

"Hayır, yapmak istiyorum. Yapacağım". Bu son sözden sonra Bob biraz duralamıştı. Söyleyeceklerini özenle seçmeye çalıştığı besbelliydi. Neden sonra, derin bir soluk alıp, "Bana bir iyilik yapar mısınız, Bayan Taylor ?" diye sormuştu.

"Ne istediğine bağlı" demişti genç kadın...

"Her Cumartesi günü Buetrick Caddesi boyunca ilerleyip, ırmak boyundan Michigan Gölü kıyılarına iniyorum. Kelebekler, kuşlar, balıklar bu mevsimde harika... Hayat dolu... Gerçekten görülmeye değer bir manzara... Belki siz de benimle gelmek istersiniz".

"Teşekkür ederim" demişti genç kadın...

"Demek, geleceksiniz" diye sevinmişti Bob...

"Korkarım gelmeyeceğim" demişti Ann Taylor...

"Ama çok zevkli, eğlenceli oluyor" diye diretmişti Bob...

"Herhalde çok eğlenceli olur, ama yapacak işlerim var."

"Ne işin var ki ?" sorusu dilinin ucuna gelmişti Bob'un... Ama, bu soruyu sormanın hiç de hoş olmayacağını düşünerek son anda tutmuştu kendisin!... Onun yerine, "Yanıma sandviç alıyorum" demişti, salamlı, sosisli. turşulu sandviçler, portakal suyu götürüyorum. Hiç kafama tasa takmadan dolaşıyorum ırmak boyunda, göl çevresinde... Öğleye doğru gölde oluyorum, öğleden sonra üçte de eve dönüyorum. Gerçekten güzel ve dinlendirici bir gün oluyor. Gelseniz çok sevinirim. Üstelik, kelebek koleksiyonu bile başlatabiliriz sizin için... Benim çok güzel bir koleksiyonum var".

"Hayır Bob" demişti genç kadın, "Ama yine de teşekkürler... Belki başka bir zaman..."

Bu son sözlerle birlikte durmuştu Bob... "Sizi böyle çağırmamam gerekirdi galiba... Hata ettim" diye mırıldanmıştı.

'Hata etmiş sayılmazsın Bob" denişti genç kadın, "Dilediğini sormakta, istemekte özgürsün".

Bu olayın üstünden birkaç gün ya geçmişti, ya geçmemişti. Ann Taylor sandıktaki kitaplarım karıştırırken bulduğu Büyük Umutların eski bir baskısını Bob'a armağan etmişti. Bob da dur-durak demeden sabaha kadar kitabı okumuş, ertesi gün de Ann Taylor'la okuduklarım tartışmaya koyulmuştu.

Belli bir kalıba oturmuştu yaşantıları... Okul saatine yaklaşıldığında, kaldığı pansiyondan çıkan genç kadın, az ileride Bob'u bekler buluyordu. Birkaç kere artık gelmemesini söylemek için ağzım açmaya yeltenmiş, ama son anda vazgeçmişti. Pansiyonla okul arasında mekik dokurken Dickens, Kipling, Poe ve yazın dünyasının öteki büyüklerinden söz ediyorlardı her gidiş gelişte...

Sonra, bir sabah, Ann Taylor kürsünün üstünde bir kelebek bulmuştu. Eliyle kelebeği kaçırmaya çalıştığında fark etmişti.

hayvanın ölü olduğunu... Birden başım kaldırıp Bob'a bakmış, ama onu kitabına bakar bulmuştu. Okumuyordu Bob... Yalnızca bakışlarım kitaptan ayırmıyordu.

Günler böyle birbirini kovaladı.

Ann Taylor Bob'u derse de kaldıramaz olmuştu. Sözlüye çağırmak için öğrenci adlarında gözlerini gezdirirken Bob'a gelir, biraz duraklar, sonra başkalarını tahtaya çağırırdı. Artık, okuldan eve, evden okula yürürken bakışlarım da Bob'dan kaçırır olmuştu.

Ama, Bob öyle değildi.

Akşamüstü olup da genç kadın kağıtlarını toplar, Bob da karatahtalarla silgileri temizlerken, birkaç kere, Bob'un bakışlarını üstünde yakalamıştı genç kadın... Bu durumlarda, bir-iki saniye bakışları kenetlenir, sonra da genç kadın tekrar kağıtlar üstünde ilgisini toplardı.

Birkaç gün daha böyle geçmişti.

Bir Cumartesi sabahıydı.

Pantolonunu dizlerine kadar kıvırmıştı Bob... Irmağa diz boyu girmiş, kollarını sulara daldırmış, kaçışan balıkları yakalamaya çalışıyordu. Birden başını kaldırdığında, ırmağın öte yakasında Ann Taylor'u görmüştü Bob...

"İşte geldim" diye gülmüştü genç kadın...

Günler önce, genç kadının sözlerini tekrarlamıştı Bob... "Tahmin etmiştim" demekle yetinmişti.

"Kelebeklerle balıkları göster bana" demişti genç kadın...

Irmak boyu ilerleyerek göl kenarına inmişler, kumlarda oturmuşlar, tatlı tatlı esen rüzgarın saçlarını dalgalandırdığını hissetmişler, turşulu salamlı, sosisli sandviçleri, portakal suyunu çocuksu bir heyecanla midelerine indirmişlerdi. Bütün bunlar olurken,

Bob, hep bir-iki metre uzağında ve gerisinde oturmuştu genç kadının...

"Harika" diye mırıldanmıştı Bob, "ömrümün en güzel gününü geçiriyorum".

"Ben de hayatımda böyle bir pikniğe hiç çıkmadım" diye mırıldanmıştı Ann Taylor...

"Bacak kadar bir çocukla çıkmamıştım demek istiyorsun galiba" demişti Bob...

"Ne olursa olsun" karşılığım vermişti genç kadın, "Çok rahatım. önemli olan da o..."

"Sevindim buna" demişti Bob...

Ondan sonra da güneş inişe geçene kadar, fazla bir konuşma geçmemişti aralarında...

Neden sonra, sessizliği bozan Bob olmuştu. "Bütün bunlar kocaman bir yanlışlık" demişti. hüzünlü bir sesle... "Neden yanlış olduğuna da akıl-sır erdiremiyorum. Kelebek ve balık yakalamanın, sandviç yemenin. gezinti yapmanın neresi yanlış ? Ama, bizi bir arada görseler, anamın, babamın, arkadaşlarımın dilinden kurtulamam. En azından takılırlar bana... Maytaba alırlar, öteki öğretmenler de herhalde sana kahkahalarla gülerler".

"Korkarım öyle" demişti Ann Taylor...

"O zaman, kelebek avlamaya ara versek iyi olacak" demişti Bob...

"Hala nasıl olup da seninle geldiğime şaşıyorum" demişti genç kadın...

Gün öyle bitmişti.

İki-üç kelebek, birkaç sandviç, birkaç şişe portakal suyu...

Ama, o Cumartesi'yi izleyen ilk okul gününde Ann Taylor her zamanki saatinde pansiyondan çıkmamıştı. Telaşlanmıştı Bob... Ama okula vardığında, genç kadın ora-daydı. Derslikteydi. Okula gitmek için evden erken çıkmıştı. O gün öğleden sonra da başının ağrıdığını söyleyerek, son dersini bir başka öğretmen arkadaşına bırakmış, erkenden eve gitmişti. Gidememişti Bob. peşinden.. Okul dağıldıktan sonra genç kadının kaldığı pansiyonun önünde biraz volta atmış, ama, kapıyı çalmaya cesaret edememişti.

Salı akşamüstü yine eski sahne vardı. Bob karatahtayı siliyor, Ann Taylor'sa kağıtlarını okuyordu. Derken, uzaktan, mahkeme binasındaki büyük saatin saat-başını çaldığım duymuşlardı. öylesine tok, öylesine sert bir çalıştı ki bu, insan, saatlerin geçtiğini, yaşlandığını iliklerine kadar hissediyordu. Bir saat bile olsa, insanların kafasına kakıyordu yaşlandıklarını...

Hafifçe kasıldı Ann Taylor... Sonra başım kaldırdı, kalemini masaya bıraktı.

"Bob" dedi.

Bir saatlik sessizliği bozan bu tek sözcükle irkiliverdi Bob...

"Buraya bir saniye gelir misin ?" dedi genç kadın...

Bob silgileri ağır-ağır yerine bıraktı.

Saçmalık bu... İnsanları insan olarak değerlendirmek için yaşın, santimetrenin ne değeri var?

"Efendim" diye mırıldandı, Ann Taylor'un yanma geldiğinde... "Şöyle biraz otur Bob... Sana söyleyeceklerim var".

"Peki efendim".

"Sana ne söyleyeceklerimi tahmin edebiliyorsun, değil mi Bob ?"

"Evet efendim..."

"Belki sen aklından geçenleri söylersen benim işim de kolaylaşır".

"Bizim durumumuz hakkında konuşacaksınız herhalde..."

"Kaç yaşındasın Bob ?"

"On dördüme bastım".

"Yani on üç yaşındasın".

"Evet efendim".

"Ben kaç yaşındayım ?"

"Galiba yirmi dört... Öyle söylüyorlar".

"Evet. Doğru duymuşsun. Yirmi dört yaşındayım".

"Ne olacak yani ? Ben de on sene sonra yirmi dört olacağım".

"Ama, ne yazık ki, şimdi on dördündesin".

"Ne fark eder ki ? Kendimi şimdi de yirmi-dördümde hissediyorum".

"Evet, doğru... Bazen davranışlarınla da bunu gösteriyorsun .

"Sahi mi?"

"Öyle heyecanlanma... Kıpırdanıp da durma... Konuşacak çok şeyimiz var. Olup bitenler hakkında sağ-salim düşünmemiz, durumu tartmamız gerekiyor. Sen de bu görüşüme katılırsın herhalde..."

"Evet, Bayan Taylor..."

"O zaman ben söyleyeyim izin verirsen... Bir kere, çok iyi arkadaşız. Arkadaşlıkların en güzellerinden biri bu... Senin gibi bir öğrencim olmadığı gibi. hiç bir öğrencime de sana duyduklarımı

duymadım. Senin hesabına söz söylemek bana düşmez, ama, galiba, senin en çok sevdiğin hocalardan biriyim".

"Biri değilsiniz. Teksiniz".

"Peki, öyle olsun... Ama, insanın kendi öz duygularından başka şeylere de dikkat etmesi, değerlendirmesi gerekir. Kendimizi olmasa bile, başkalarını, çevremizi, kent halkını düşünmemiz, hesaba katmamız gerek... Çok düşündüm bu konuyu Bob... Gözden hiç bir şey kaçırdığımı da sanmıyorum. Üstelik. ne duyduğumu, ne düşündüğümü de çok iyi biliyorum. Bazı özel durumlarda bu ilişkimiz çok yadırgatıcı, çok garip olabilirdi. Ama, sen sıradan bir insan değilsin. Başkalarından çok farklısın. Hasta ya da sapık olmadığımı biliyorum. Ruh ve beden sağlığımda da bir bozukluk yok... Sana olan duygularınım da sağlıksız olmadığına bu yüzden inanıyorum. Kişiliğine, iyiliğine olan inancımdan kaynaklandı bu duygular... Ama, ne var ki, içinde yaşadığımız dünyanın bu duyguları benimseyebilmesi için, onların belli yaşa ulaşmış bir erkekte bulunması gerekiyor. Bilmem, anlatabiliyor muyum ?"

"Evet. Çok iyi anlıyorum" dedi Bob, "On yaş daha büyük, 30-40 santim de daha uzun olsam hiç sorun olmayacak... Saçmalık bu... insanları insan olarak değerlendirmek için yaşın, santimetrenin ne değeri var ?"

"Söyledikleri̇n doğru, ama, insanların kafa yapılarım değiştiremezsin... Dünya bu..."

"Dünya böyle olabilir, ama, ben farklıyım..."

"Doğru... Kendisini büyük, olgun ve iyi hisseden bir insanı başkalarının öyle görmemesi gerçekten ters... Dünyamız böyle kurulmuş... Ama, yine de senin utanç duyacak bir şeyin yok... İyi, dürüst bir kişisin... Ben de sana karşı öyle olmaya çalıştım".

"Oldunuz. Olmasına oldunuz, ama..."

"Sözümü kesme Bob... Özlemini çektiğimiz, ileriki bir dünyada insanların yaşını, doğdukları güne göre değil de, zekasına, bilgisine, insanlığına göre saptayacaklar belki de... 'Gerçi bunun nüfus kağıdında-ki yaşı on-üç ama kendisi yaşının şu kadar yıl ilerisinde' diyecekler. Sorumluluğunu. görevlerini bilen olgun bir kişi olarak değerlendirecekler. Ama, ne yaparsın ki, o günler gelinceye kadar, alışılmış ölçütlere uymak zorundayız. Doğum yılını, boyları, kiloları dikkate almak, onun zorlayışlarına uymak durumundayız".

"Bu hiç hoşuma gitmiyor" dedi Bob...

"Ben de hoşlanmıyorum, ama, hoşlanmadığın bir şeyin üstüne gitmek, çoğu kez, getirdiği mutluluktan fazlasını götürür, ikimizin de mutsuz olmasını istemezsin herhalde. .. Hiç kuşkun olmasın, böyle bir ilişki ikimize de mutsuzluk getirir. ikimizin karşılıklı geçip bu konuşmayı tartışması bile güç oluyor. Başkaları nasıl karşılar bunu, hiç düşündün mü ?"

"Haklısınız galiba.... Kendi duygularımızı, durumumuzu çok iyi biliyoruz. Birbirimize karşı her zaman dürüst ve açık sözlü olduk. Bu duygularımızda da herhangi bir kötülük, utanılacak, üzülecek bir şey yok... Ama, durumun umutsuzluğunu da kabullenmemiz gerekiyor. Haksız mıyım ?"

"Biliyorum. Bilmesine biliyorum, ama, haksızlık olduğuna da isyan edeyim geliyor".

"Galiba karar verme zamanı geldi, çattı, ilk kez sana söylüyorum. Başka bir okula naklinim yapılabilmesi için başvurdum".

"HAAYYYYIRRR!"

"O zaman senin başka bir okula naklini yaptırman gerekecek..."

"Fazla kafa yorma. Bayan Taylor... Bu kentten taşınıyoruz. Ailem dün karar verdi. Gelecek hafta Madison'a gidiyoruz".

"Bu aramızda olup bitenlerle bir ilgisi yok değil mi, ailenin bu kararının ?'

"Hayır, yok... Babam orada daha iyi bir iş buldu. Hepsi o kadar. Ama, gideceğimiz yer buradan 80 kilometre uzakta... Hiç değilse hafta sonları buraya gelebilirsem sizi görebilir miyim?..."

"Bunun doğru bir şey olacağım sanıyor musun ?"

"Galiba haklısınız... Pek doğru olmaz".

Sessizlik çökmüştü odanın üstüne... Tıpkı bir karabasan gibi....

Sessizliği, umutsuzluk akan bir fısıltıyla Bob bozdu.

"Neden ? Neden ?" diye mırıldandı, "Bu dünyanın işleri neden böyle ?"

"Bilmiyorum" dedi Ann Taylor, "Kimsenin bildiğim de sanmıyorum. Binlerce yıldır bu konuda kafa patlatıyor insanlar... Daha binlerce yıl da patlatacaklar, insanların ya birbirlerini sevmeleri, ya sevmemeleri gerek bu dünyada... Bazen de birbirlerinden hoşlanmamaları, birbirlerini sevmemeleri gereken insanlar sevgiyle bağlanıveriyorlar. Şu andaki duygularımı anlatacak söz bulamıyorum. Senin bulabildiğini de sanmıyorum".

"Ben eve gitsem iyi olacak" dedi Bob, yerinden doğrulurken...

"Bana kızmadın, değil mi Bob ?"

"O nasıl söz ? Size nasıl kızabilirim ?"

"Gitmeden bir çift söz daha söyleyeyim, o zaman... Hayatta, kaybettiğin bir şeyin yerine yenisini her zaman bulursun. Bu da hayatın garip bir cilvesi... Böyle olmasa, insanlar yaşayamazlar. Bir kaybı telafi etmenin yolları var. Şu anda hiç de iyi hissetmiyorum kendimi... Herhalde sen de öylesin. Ama, inanıyorum ki, bunu telafi edecek bir şey mutlaka olacak... Senin de buna inanmanı isterim".

"Ben de isterim, ama inanamıyorum".

" İnanmalısın... Dünyanın acı gerçekleri bunlar..."

"Keşke...."

"Keşke ne?"

"Keşke beni bekleyebilseniz".

"On yıl mı?"

"On yıl sonra ben de yirmi-dördümde olurum".

"Ama, ben de o zaman otuz-dördümde olacağım. Çok değişik bir insan olabilirim".

"Olsun".

"Olmayacak duaya amin demek gibi bir şey bu..."

"Ama, olsun istemez misin ?" Durdu, düşündü Ann Taylor... "Deli saçması bu... Ama doğru-sunu söylemek gerekirse, olmasını isterim. Hem de çok isterim".

Uzun süre daha sessiz kaldılar. "Seni hiçbir zaman unutmayacağım" dedi Bob.

"Sen de biliyorsun, hayatın böyle olmadığım... Olamayacağını... Ama, yine sevindim böyle düşünmene..."

"Seni asla unutmayacağım. Ne yapıp edip unutmamanın bir yolunu bulacağım".

Ann Taylor yerinden kalkıp kara-tahtaya yöneldi. Islak bezi eline alıp silmeye koyuldu.

"Sana yardım edeyim" dedi Bob...

"Hayır" dedi genç kadın, "Sen evine gitsen iyi olacak... Bundan sonra da okul saatlerinden sonra karatahta ve silgi temizlemek yok... O görevi artık Helen Stevens'a vereceğim".

Okul binasından çıkıp uzaklaşmaya başladı Bob... Bir ara arkasına dönüp baktı. Pencereden, karatahtayı ağır hareketlerle silen Ann Tay lor'u gördü.

Onu son görüşüydü bu...

Ertesi hafta Bob Yeşilkent'ten ayrıldı. Tastamam on altı yıl uzak kaldı oradan...

Otuzundan gün almıştı. Evlenmişti. Karısıyla Chicago'ya giderken, aklına Yeşilkent'e uğramak geldi. Saptılar kavşaktan... Bir gün kalacaklardı orada....

Bob karısını otelde bırakıp kent sokaklarında gezindi. Ann Taylor'u sordu herkese... Kimse hatırlamıyordu onu... Derken, hatırlayan biri çıktı.

"Ann Taylor mu ? Nereden hatırlıyorum ben bu adı ? Haaa... O güzel öğretmen... Sen ayrıldıktan kısa bir süre sonra, 1936'da öldü."

"Evlenmiş miydi ?"

"Hayır".

Sonra mezarlığa gitti Bob... Ann Taylor'un mezar taşını buldu. "Ann Taylor; 1910-1936" yazıyordu taşta...

İrkildi Bob... "Yirmi altısındayken ölmüş" diye geçirdi aklından, "Bak şu işe. Bayan Taylor... Ben senden üç yaş daha büyüğüm şimdi..."

O gün, öğleden sonra, Bob'la buluşmak için kestane ağacının altına doğru sokaklarda ilerleyen genç karısını gördüler, kent halkı... Bakmak için onun geçmesin! bekliyordu sanki güneş... Son gölge oyunlarım onun yüzünde oynuyordu. Temmuz sıcağına yürek

ferahlatan bir serinlik, kış soğuna insanların iliklerini ısıtan bir sıcaklık veriyordu sanki... Gittiği, durduğu yerde öylesine farklılaşıyordu ki, hemen göze batıveriyordu. isteseniz de, istemesiniz de kaçıramıyordunuz onu gözden...